

Királyhelmeci Szövetnek

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYŰLEKEZETEK LAPJA

2014/3

REFORM(ÁCIÓ)RA VAN SZÜKSÉG

Az utóbbi hetekben egyre gyakrabban lehet hallani, hogy reformokra van szükség. Meg kell reformálni az oktatásügyet, az egészségügyet, a szociális rendszert, a munkahelyteremtésben is reformokra van szükség, az Európai Unió is megérett a reformra, s gyakorlatilag soha semmi nem jó és minden reformra szorul. És persze nem csupán a nagypolitika kedvelt szófordulataiban fordul elő a már-már reklámszlogenként is használható reform kifejezés, hanem kisebb régiók megmondó emberei, vagy éppen szervezetek, cégek is előszeretettel nyúlnak e szó után és nem csupán mondják, hanem valóban várják is a jobbat, a szebbet, de általában a többet a reformoktól. Választások előtt különösen gyakori a reformokban való gondolkodás és azok fennhangon történő hangoztatása, persze minden esetben azzal a céllal, hogy ami eddig nem működött, az ezután működni fog, ami eddig nem volt, az most majd lesz, vagy ami éppen volt, az már nem lesz. Reformokra építenek fel kampányokat, választásokat, reformokat hirdetnek és ígérnek sokan, sok helyen. Reformtörekvésekről, szükséges újításokról beszélnek az önkormányzati választások kapcsán is, reformötletekről gondolkodnak (vagy nem gondolkodnak, csak beszélnek) pártok és jelöltek, országosan és helyi szinten, falvakban és városokban egyaránt. S jól is van ez így, hiszen szükséges tudni, hogy az a jelölt, akire leadjuk szavazatunkat, miként gondolkodik, milyen elképzelései vannak egy országnak, egy nemzetnek, vagy éppen egy régió kormányzására, igazgatására vonatkozólag. Még akkor is fontos ez, vagyis az adott jelölt irányvonalát, gondolkodását, ez esetben reformtörekvéseit ismerni, ha bizonyított tényként könyvelhető el, hogy a választók nagyobb része pusztán szimpátia alapján, s nem a jelölt rátermettsége, szakmai tudása alapján dönt és szavaz. Még ha a fenti sorokból úgy tűnhet is, hogy értelmetlen reformokról beszélni és azokat véghezvinni, mégis ki kell mondani, hogy fontosak a reformok, az újítások – a kérdés azonban mindig az, hogy azok milyen irányba mutatnak és milyen céllal születnek.

497 évvel ezelőtt Wittenbergben, egy Ágoston-rendi szerzetes, Luther Márton nem készült reformra, sem politikai karrierre, de még csak jelöltje sem akart lenni senkinek, egyszerűen Krisztus egyháza iránti szeretet hajtotta őt akkor, amikor rámutatott egyháza hibáira, hiányosságaira és felmutatta a meglévővel szemben a követendő, az Isten szerint való. Nem újat akart, s nem is újat hirdetett, de a régihez, a Szentíráshoz, az alapigazságokhoz visszatérve mégis újat hozott. Nem politikai programként hirdette meg gondolatait, egyszerűen kimondta azt, amit Isten szavából megértett. Így érthető, hogy konfrontálódott, hogy menekülnie kellett, mert az ő reformja nem volt összeegyeztethető az akkori egyházzal, vagy éppen állami hatalom „reformtörekvéseivel”. Luther és a többi reformátor reformjában visszatért az alaphoz, Jézus Krisztushoz, és ezzel újat hozott és

újat hozott a formákban, a keretekben, az istentiszteleti gyakorlatban. Ebben volt más az ő reformjuk, reformációjuk korunk reformgyakorlatától. Ők tudták, megértették, hogy más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül, aki Jézus Krisztus (1Kor 3,11), de az alapra építés formájában tudtak újat hozni. Bár nem lehet összehasonlítani a reformáció reformját korunk reformjaival, a hitújítást, a különböző állami intézményrendszerek megújításával, s erre nincs is szükség. Azonban azt gondolom, hogy a keresztyén embernek mindenkor azt kell megvizsgálni, hogy mi az alap, ill. ki az alap. Így kell ezt tenni korunk irányvonalainak megvizsgálásakor, vagy éppen a politikai reformok elfogadásakor, vagy elutasításakor. Úgy vélem, hogy emberileg bármilyen jó lehet is valami, szépen kidolgozott, felépített, ha nem áll meg a Biblia alapján, Isten ígéjének mérlegén, akkor bár lehet tetszetős, elfogadott, egy idő után megbukik, nem állhat meg. S talán éppen azért van olyan sok bukás, talán éppen ezért halmozódnak reformok reformokra, mert az alap, a kiindulópont rossz. Talán ugyancsak ezért buknak el oly sokan, s töretik ketté oly sok emberi élet, lélek, mert az alap rossz. Reformra lenne szükség. Sok-sok szinten. És az alaptól kellene elkezdni, ahogyan tette azt Luther, meg Kálvin, meg Zwingli, meg a többi reformátor, akiknek élete, tanítása Krisztusra mutatott, akire felépült a reformáció idején és azt követően mind a mai napig sok-sok templom és iskola, és megújult sok-sok emberi élet. Reformok kellene, de elsődlegesen az életek megreformálására van szükség. Mert akkor talán a politikai reformtörekvések is más irányba mutatnának, s talán a keresztyén ember is könnyebben járulna a szavazóurnákhoz, mert lennének, többen lennének, akik felől remélni lehet, hogy a parlamentben, vagy éppen a helyi önkormányzatban Krisztus ügyét képviselve hoznak döntéseket.

Molnár István

Boros Gergely MÉG EGY REFORMÁCIÓT

Még egy nagy reformot adj nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában végleges rend legyen!
Sok-sok mulasztásunk ne égessen tovább,
ezerféle bűnnek ne húzzuk a jármát.

Lelki megújhodást adj nekünk, Istenem!
Erőt, hogy járassunk e nehéz terepen!
Elnyel embereket a bűn ingoványa...
Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram!
Szívtelenségünknek sok áldozata van.
Pusztulnak értékek, hullnak az emberek,
rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk!
Taníts imádkozni, köszöredülj meg rajtunk!...
Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

Egyé lenni Jézus Krisztussal

Jézus Krisztus mondja: „...mert én élek, és ti is élni fogtok.” (Jn 14,19)

Jézus Krisztus annyira bizonyossá tette azt, hogy akik benne hisznek, azok élnek, mint amilyen biztos az, hogy Ő él. Amilyen biztos, hogy él a fő, olyan biztosan élnek a tagok is. Ha Jézus Krisztus nem támadt fel halottaiból, akkor mindnyájan meghalunk bűneinkben. Mivel azonban feltámadt, valamennyi hívő feltámad benne. Halálával eltörölte bűneinket és megnyitotta előttünk, halálraitéltek előtt a síralomház ajtaját. Feltámadása megigazulásunk bizonyítéka: Isten feloldozott minket és hozzánk szól az irgalom szava: „*Ő megbocsátja minden bűnödöt és megváltja életedet a sírtól.*” (Zsolt 103,3-4)

Krisztus népe ugyanúgy örökké élni fog, amint ahogyan Ő is örökké él. Mivel Ő él, hogyan halhatnának meg azok, akiket Őnmagával egygé tett. Mivel pedig Ő soha többé meg nem hal, mert legyőzte a halált, a halál nem uralkodik többé felette, azért az övéi sem térnek vissza többé a régi énjük sírjába, hanem az Úrral együtt élnek az új életben. Azért keresztyén hívő testvérem, ha az kísért, hogy félj, mert egy napon mégis újra az ellenség kezébe esel, vigasztaljon meg ez az ige. Soha el nem veszítheted életedet, mert ez el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Ugye nem kételkedsz az Úr halhatatlanságában? Ne gondold azt sem, hogy enged téged meghalni, hiszen egy vagy vele. Életed biztosítéka az Ő élete, tehát ne félj, hanem nyugodjál meg az élő Úrban! Ugyanakkor:

“Az igének megutálója megrontatik; a ki pedig féli a parancsolatot, jutalmát veszi”
(Péld 13,13).

Szomorú, hogy olyan kevesen éreznek tiszteletet Isten Igéje iránt. Az emberek bölcsebbnek tartják magukat, mint Isten Igéje, és bírálgatják azt. „Én azonban nem, mert félem az Urat!” Az Isten Szentlelke által ihletett könyvet életünk forrásának és mércéjének tekintjük, és iránta érzett tiszteletünket engedelmességünkkel bizonyítjuk. Isten Igéje nem rémületet, hanem gyermeki alázatot ébreszt bennünk. Nem a büntetéstől tartunk, hanem félve tiszteljük a parancsolatokat.

A parancsolatok szent félelme az alázat nyugalmaához vezet, amely sokkal többet ér számunkra, mint a vakmerő büszkeség. Vezérli életutunkat, visszatart, amikor lejtőre kerülünk, ösztönöz, amikor fölfelé tartunk. A parancsolatok féltisztelete megőriz a gonosztól és igazságra vezérel minket, és nyugodt lelkiismeretet biztosít. Szabaddá tesz a félelem nyomasztó érzésétől, szinte életre kelt a halálból. Bizalmat ébreszt bennünk Isten szeretete iránt, és ez olyan, mint a földi mennyország. A hitetlenek kinevethetik az Ige iránti mélységes tiszteletünket, mit sem törődünk vele. Mennyei elhivatásunk olyan kincs számunkra, amely bőségesen kárpótol minket, engedelmisségünk jutalma tudatában könnyen túltesszük magunkat a gúnyolódók csúfolódásán.

Fohász: Csak Te kellesz, én Uram, Benned mindent meglelek; Támogasd, ki elzuhan, Gyógyítsd meg, ki vak s beteg. Szent szavadra hallgatok, Tévedés az én bajom, Én hamisság s bűn vagyok, Te igazság s irgalom.

Bányácsi Béla

GYÜLEKEZETÜNKBEN TÖRTÉNT

Tíz éve táborozunk a királyhalmeci gyülekezetben

Tíz év nem hosszú idő az örökkévalósághoz, vagy Urunk időszámításához viszonyítva, de még a világtörténelemben elhelyezkedő gyülekezet történetének életében sem túlságosan nagy idő. Az emberi lét szempontjából sem mindig tűnik hosszúnak tíz esztendő, viszont egy gyermek-ember életében tíz év nagyon is hosszú. Tíz év alatt a csecsemőből iskolás, a tiniből felnőtt lesz. Tíz év alatt át lehet lépni iskolákat, első szerelmeket, sikereket és csalódásokat. Tíz év alatt rengeteget bővül egy gyermek lexikális tudása, a betűvetéstől és a szorzótábláktól el lehet jutni a komoly olvasmányokig és a több ismeretlenes egyenletekig. Nem kevés tehát az a tíz év, amit Isten előtt megélhet egy-egy gyermek és annak családja; s nem kevés ez az idő a gyülekezetünk gyermekmunkáját tekintve sem.

Azért írhatom mindezt, mivel idén szerveztük a királyhalmeci református gyülekezetben a tizedik napközi gyerektábort és Isten kegyelméből megélt tizedik táborunk végén jó volt visszatekinteni az elmúlt évekre. A június második hetében megvalósult gyülekezeti gyerektábor végén egy fotómontázst készítettünk, amelyre az idei csoportkép mellett minden esztendő táborának csoportképe rákerült, s együtt láthattuk az arcokat, a csoportokat, s adhattunk hálát mindazért, amit az Isten megengedett nekünk.

Tíz évvel ezelőtt, 2005-ben – gyülekezeti ház híján – a fő utcai épületben és annak udvarán szerveztük az első napközi tábort, amelyen 8 gyerek vett részt. A kicsiny gyereklétszám ellenére is jó volt az a tábor, amelynek témája az ószövetségi József élete volt. 2007-ben, amikor a gyülekezeti házunk felépült nem csak a helyszín változott a tábor szervezés szempontjából, hanem a tábori program is, mivel csatlakozva a KOEN alapítványhoz, az elmúlt hét évben már a Keresztyén Oktatásért és Erkölcsi Nevelésért alapítvány Vakációs Bibliahét programját használjuk a gyülekezetünkben is.

Tíz év tábori csoportképét együtt látva öröm lehet a szívünkben, hiszen a kezdeti nyolc gyerek után a táborozó gyerekek létszáma megnőtt, s volt eset, amikor már a gyülekezeti házunk befogadóképességét figyelembe véve nem tudtuk fogadni több gyerek jelentkezését. Öröm látni azt is, hogy a kilenc-tíz évvel ezelőtti képen még kicsiny gyermek ma már a gyülekezetünk nagykorú tagja, s még inkább örvendetes és hálára indító, hogy az egykori táborozó az évek során a táborban segítőtve, kiscsoport vezetővé, szolgálóvá érett. Urunknak legyen ezért hála. De a képeket szemlélve, az öröm mellett némi szomorúság is lehet bennünk, hiszen az is tény, hogy olyan gyerekek is vannak, akik a fényképen vidáman mosolyognak, nyilvánvalóan akkor jól érezték

magukat, visszaemlékezve jelenlétükre egyértelműen értették Istenünk üzenetét, de ma nincsenek a gyülekezetben, s nagy valószínűség szerint bár hallották a táborban az örömhírt, nincsenek Isten közelében sem. Ettől függetlenül hisszük, hogy az ő életükben sem volt hiábavaló az a pár nap, amit a táborban töltöttek és azzal a reménységgel vagyunk, hogy életük egyszer visszatér Urunkhoz – talán éppen a táborban hallottakra emlékezve. Mert valójában ez a célunk a táborral. Hogy a gyerekek Istenre figyeljenek, Urunkra találjanak, vagy éppen hitben növekedjenek, erősödjenek. Nem az az elsődleges célunk a táborszervezéssel, hogy a szülőknek segítsünk az egyébként sokaknak nem könnyen megoldható nyári gyerekelhelyezés kérdésében, bár tudjuk, hogy a tábor erre is jó. Nem is anyagi hasznot kívánunk a táborszervezéssel elérni, hiszen tíz éve a tábor a gyülekezethez tartozó gyerekeknek teljesen ingyenes, köszönhetően az egyházközösségnek, a KOINONIA jótékonyági alap, vagy éppen az idén támogatást nyújtó magyarországi Bethlen Gábor Alapnak, esetleg más alapítvány támogatásának. Nem is versenyezni szeretnénk a különböző lovas-, angol-, úszó-, kaland-, meg még ki tudja milyen reklámszlogenek alatt futó táborokkal, bár az is nyilvánvaló, hogy a gyülekezeti tábor sokaknak csupán egy alternatíva a nyári táborok kínálatában. Az elsődleges cél az, hogy a gyerekekhez a maguk nyelvén, korosztályuknak megfelelő eszközökkel jusson el az evangélium. Az elmúlt években is ezt kívántuk munkálni a szünidő öt napjában, s bár az eredményt, egy-egy tábor sikerességét e tekintetben nem tudjuk mérni, de vannak egyértelmű jelei annak, hogy a táborban nem csak jól érezte magát a gyermek, hanem növekedni is tudott hitében. Több esetben a nyári öt nap után kapcsolódtak be gyerekek a vasárnapi iskolába, s olykor a szülőt, nagyszülőt is a táborban részt vett gyermek hozta a templomba. Előfordult, hogy a táborba történő beíratással lett kapcsolat a gyülekezettel, s pozitív irányba változott az addig hamis kép az egyházzal. Elmondható tehát, hogy a nyári gyülekezeti gyerektábor nem csak a gyerekekről szól, hanem missziós célokat szolgál, s nem csupán a gyerekek irányába. Így bár sokszor talán úgy tűnik, hogy a táborszervezés csupán egy-két ember ügye, s kiváltképpen Molnár Éva lelkesítő feladata, aki a táborszervezés oroszlánrészét végzi, de a tábor az egész gyülekezet ügye, s minden a gyermekek hitbeli épülését fontosnak tartó gyülekezeti tagnak szívügye kell legyen a gyermektábor szervezése, a gyülekezetben folyó gyermekmunka. Ez nem feltétlenül a tényleges szervezésbe való bekapcsolódást, vagy a tábor támogatását jelenti, bár ezekre is van példa és nagy szükség is van rá. Az, hogy szívügye a királyhalmeci református gyülekezeti tagnak a gyerektábor azt jelenti, hogy fontosnak tartja, imakérései között ez is ott van; a családjában, környezetében lévő református gyermek figyelmét felhívja erre a lehetőségre, mert tudja, érzi, érti, hogy az egyházi táborokhoz hasonlóan a gyülekezeti táborunkban is többről van szó, mint játékról, hasznos időtöltésről, szórakozásról. Így miközben örömmel és Isten iránti hálával tekinthetünk vissza a már megvalósult táborokra, mindarra, amit Urunk a gyülekezeti gyermekmunkában megengedett nekünk, kérjük is Őt, hogy vezesse tovább gyülekezetünket ebben, adja meg a táborszervezéshez, gyülekezeti gyermekmunkához szükséges segítőket, támogatókat, hogy az elkövetkezendő tíz esztendőben minél több gyerek ismerhesse meg Urát, s nyerjen általa életet.

BETHLEN GÁBOR
Alap

Testvérgyülekezeti kapcsolat kötötett Királyhelmeceen

Az Úr gazdag áldását és szeretetét tapasztalhattuk meg 2014. szeptember 28-án a királyhelmecei református templomban.

A kisvárdai református gyülekezet tagjai nagy létszámmal érkeztek hozzánk, hogy együtt töltsük ezt a szép eseménnyel gazdagított vasárnapot, az Úr napját.

A két együtt ünneplő gyülekezettel telt meg a templom. Gyülekező énekkel kezdődött az istentisztelet. Nt. Molnár István köszöntötte a vendégeket és a helyi gyülekezet tagjait.

Az igehirdetés előtt a kisvárdai kórus énekelt. Az igehirdetési szolgálatot Nt. Százvai László kisvárdai lelképásztor végezte a Mk 3,13-19 alapján. Az igehirdetésében kiemelte, hogy ahogyan az Úr magához szólította tanítványait és kiválasztotta őket, úgy szólította meg és választotta ki a két gyülekezetet, hogy testvérgyülekezetei legyenek egymásnak; boldogok, akiket kiválaszt az Úr. Az igehirdetés után ismét a kórus énekelt áldást kérve: „Áldjon meg téged, áldjon az Úr”.

A királyhelmecei és a kisvárdai kapcsolat előzményeiről Nt. Molnár István tartott beszámolót. Nt. Százvai László, a kisvárdai gyülekezet főlelkésze miután köszöntötte az egybegyűlteket, bemutatta a gyülekezetét és szólt a testvérgyülekezeti kapcsolat fontosságáról.

A kisvárdai református ifjúság is szolgált ez alkalommal egy szavalattal és a „Világok, világa” énekkel. Ezek után következett a testvérgyülekezeti megállapodás aláírása, ami nagy odafigyeléssel és méltósággal volt előkészítve. A dokumentumot Valla Gábor felolvasta és bemutatta a gyülekezet előtt, majd pedig az aláíró feleket szólította. Mindkét gyülekezet lelkésze és gondnokai aláírták a dokumentumot, s ezen felül még a gyülekezet pecsétjével is megerősítették a kapcsolatot és hitelesítették a dokumentumot.

A kisvárdai gyülekezet e nemes alkalomból egy nemzeti lobogót is ajándékozott a királyhelmecei gyülekezetnek. A zászlót a királyhelmecei gondnokok vették át a kisvárdai gyülekezet gondnokaitól. Ezzel az ajándékkal mindnyájunk szívében megerősödött, hogy „református magyar vagyok”, és minden alkalommal, ha látjuk tovább növekszik bennünk ez a „magyar hit”. A zászló elhelyezése után Nt. Molnár Elemér esperes úr megáldotta a zászlót és a gyülekezetet, majd ezt követően nemzeti imádságunkat, a Himnuszt énekeltük.

Az ünnepi istentisztelet után szeretetvendégségre hívtuk a vendégeket, ahol mindenki jól érezte magát. Sokat beszélgettünk a vendégekkel, amiből kiderült, hogy sokaknak kötődése van Királyhelmecehez és a szomszédos falvakhoz.

A vendégség után a kisvárdaiak meglátogatták a város egyes részeit, nevezetes helyeit és a délutáni órákban elindultak haza. A visszajelzések azt tükrözik, hogy a vendégek és a királyhelmeceiek is jól érezték magukat és hálásak az együtt töltött alkalomért.

Áldásos, szép nap volt. Adja a kegyelem Isten, hogy még sok ilyen szép napot éljen meg mind a két gyülekezet.

“Abban dicsőítették meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.” (Jn 15,8)

4Mindezt legyen Istené a dicsőség!

Kulcsár Eleonóra

A várossal együtt ünnepeltünk

Szeptember 21. és 22. napokon ünnepelte városunk első írásos említésének 800 éves jubileumát, amelynek fényében szervezték meg az idei Bodroghközi Kulturális Fesztivált, vagyis a város napját. Az ünnepségbe gyülekezetünk több vonatkozásban is bekapcsolódott. Szeptember 21-én a felújítás alatt álló egykori iskolaépületünk udvarán egyháztáji kirakodó vásárt szerveztünk, amelyre a királyhelmei gyülekezet mellett más gyülekezetek is érkeztek, hogy az általuk készített kézműves termékeket eladásra kínálják. Egyházmegyénkben először az idén megszervezett egyházmegyei napon volt ilyen jellegű kirakodó vásár, aminek nagyon pozitív volt a visszhangja, hiszen a gyülekezetek által készített kézműves termékek eladásából befolyó összeg egy-egy jó célt szolgál. Vagyis a vásárló vásárlásával adományt ad, s eközben értékes kézműves terméket kap. Így történt ez ezúttal is, s örömeinkre szolgál, hogy sokan betértek a „református udvarba”, hogy vásárlásukkal adományozzanak, a mi esetünkben a királyhelmei református templom felújítására.

Szeptember 22-én, az ünnepi események sorában, templomunkban került sor a helyi történelmi egyházak hálaadó könyörgésére, amelyen a római- és görög-katolikus testvérekkel együtt imádkoztunk városunkért, Urunk itt élő népéért. A közös hálaadást követően, ugyancsak templomunkban került sor Nyéky Miklós, kassai beosztott lelképásztor zongorakoncertjére, amelyen közreműködött Járosi Sztella, a kassai konzervatórium fuvola-szakos diákja.

Befejeződött a pólyáni gyülekezeti ház felújítása

Két évvel ezelőtt számoltunk be arról, hogy a pólyáni gyülekezet, a Királyhelmei Református Anyaegyházközség leányegyházközsége hozzákezdett egykori tanítólakása felújításához. Mindeddig erre nem volt lehetőség, mivel a gyülekezet tulajdonában lévő épületet bérelték, s a gyülekezet sem érezte szükségét annak, hogy a templom mellett egy gyülekezeti terem is ki legyen alakítva. Azonban az utóbbi években, a templomi fűtés hiánya miatt, egyre többször felvetődött a tanítólakás gyülekezeti házzá történő átalakítása. A felújítás elkezdéséhez az is hozzájárult, hogy a bérlő kiköltözése után az épület rohamosan romlott volna, s nagy valószínűség szerint rövid időn belül teljesen használhatatlan állapotba került volna. A renoválást 2012-ben kezdte a gyülekezet három belső helyiség felújításával, ami magában foglalta a villanyhálózat teljes cseréjét, a belső falak és a mennyezet teljes felújítását, valamint a nyílászárók cseréjét. Azért is volt ez fontos, mivel ezt követően már istentiszteleti célra tudta használni a gyülekezet az épületet, s már az elmúlt év téli időszakában fűtött helyiségben tudtak összegyűlni a pólyáni és szolnocsikai reformátusok, hogy Isten ígéjét hallgassák és Urunkat magasztalják. A felújítást tovább folytatta a gyülekezet, amihez segítséget jelentett egyházunk Közalapjának az anyagi támogatása is, aminek köszönhetően kívülről is teljesen megújulhatott az épület a kicsiny, mindössze 97 reformátust számláló gyülekezet örömére. Ez évben, a magyarországi Bethlen Gábor Alapnak, valamint egyházunk Közalapjának köszönhetően az istentiszteleti célokat szolgáló hangszerrel, eletromos orgonával is gazdagodhatott az új gyülekezeti terem, szebbé téve a pólyán-szolnocsikai gyülekezet alkalmait.

BETHLEN GÁBOR
Alap

TEPLOS FELÚJÍTÁSI ALAP

Az egyházközséghez szorosan kapcsolódó testvérek előtt ismeretes, hogy a gyülekezetben szinte minden évben van kisebb-nagyobb javítás, építkezés, felújítás. A kisebb, mondhatni állagmegóvó munkálatok mellett az utóbbi években nagyobb beruházása a gyülekezetnek a gyülekezeti ház építése volt, ami hét éve fejeződött be, majd az udvar térkövezésére került sor és az egykori iskolaépület felújításához az elmúlt éven kezdtünk hozzá, amely munkálatok jelenleg is folynak.

Istennek legyen hála mindezt, hiszen nyilvánvaló tény, hogy Urunk akarata nélkül nem tudtuk volna a sok-sok építést, újítást elvégezni. Megtapasztaltuk a szó valódi értelmében is a 127. zsoltár szavait: Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Építettük mi is – amihez az erőt ugyancsak az Úrtól kaptuk –, de földi segítő kezek, támogatók által elsősorban az Úr épített, s így a mi fáradozásunk sem volt hiabavaló.

Egy gyülekezetnek nem az épületek fenntartása, építése a célja, hiszen egy épület, s mellette minden infrastrukturális háttér csak eszköz lehet abban, hogy Isten országa terjedjen a földön. Ugyanakkor egy közösségnek felelősségteljesen kell gondolkodnia mindazzal, okosan kell sáfárkodnia a felett, amit örökségül, vagy éppen ajándékként kapott. Az épületeinkkel való felelősségteljes gondolkodás indította a fő utcai épület felújításának elkezdéséhez, s ugyancsak ez indította gyülekezetünk presbitériumát annak elhatározására, hogy a templomunk igencsak megcsúnyult külseje is felújításra kerüljön. Ez a felújítás már részben elkezdődött, hiszen a templomablakok és a torony ablakai a felújítás első fázisának tekinthető. Közel húsz éve volt utoljára templomunk kívülről felújítva, de akkor a lábazat kövel történő borításán túl a falak színezve voltak csupán. Most azonban az erősen megrongálódott és több helyen leomló vakolat megkívánja, hogy a templom külső vakolata teljes egészében át legyen vizsgálva, szükséges helyeken újvakolva, színezve, az esőcsatorna kicserélve. E munkálatok elvégzéséhez minden bizonnyal állványszerkezetet kell készíteni, amiről biztonságosan és precízen lehet elvégezni a minden bizonnyal több hónapig tartó felújítási munkát. Ez nem kis költség, hiszen ismeretes, hogy egy lakás, vagy családi ház felújítása is komoly anyagi fedezetet igényel, s fokozottan így van ez egy templomépületnél. Azonban, amíg egy családi háznál a felújítás terheit egy családnak kell állnia, addig ez esetben, a tervezett templomfelújítás költségeit Istenünk itt élő népes családjának, a királyhelmei reformátusoknak kell fedezniük. E célra, vagyis a királyhelmei református templom külső felújítására céladakoást hirdetünk a gyülekezetben és a presbitérium 10/2014-es számú határozata alapján egy Templom Felújítási Alapot hozunk létre, amelyet a gyülekezet könyvelésében külön kezelünk, s így az ez alapba befolyt összeget kizárólag a templom felújítására fordítjuk. Ez azt is jelenti, hogy amikor ez alapon a felújítás költségei összegyűlnek, akkor tudjuk elkezdni a munkálatokat. A gyűjtés mellett a felújítást elvégezni tudó céget is megkeresünk, árajánlatot kérünk, amiről a gyülekezet előtt is beszámolunk, mint ahogyan arról is folyamatosan beszámolunk, hogy milyen összeg gyűlt össze e Templom Felújítási Alapban.

Királyhelmei Szövetség

A királyhelmei és a pólán-szolnocska református gyülekezetek lapja.

E szám a Koinonia n. f. támogatásával jelent meg.

A Lelkészi Hivatal címe: Templom sor 13, 077 01 Királyhelmei

Tel.: 056/ 63 219 72

E-mail: info@refkoinonia.sk

<http://www.refkoinonia.sk>

Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk!